

MINISTERSTVO VNITRA ČR	
odbor právní	
Došlo:	- 4 -05- 2010
Č. j.:	MV-59068-5/P-2008
Počet listů:	11 Přílohy:

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. [redacted] a soudců Mgr. [redacted] a Mgr. [redacted] v právní věci žalobce: Bc. [redacted], bytem [redacted], proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.2.2008, č.j. MV-12261-4/KM-2008,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29.2.2008, č.j. MV-12261-4/KM-2008, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora ve výroku I. rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29.2.2008 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce změneno odůvodnění rozhodnutí Policie ČR Správy Jihomoravského kraje Brno ze dne 5.12.2007, č.j. PJM-619-6-OPŽ-2007 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 29.2.2008 (dále též jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). Dále žalobce požadoval, aby byla žalovanému uložena povinnost ve smyslu § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. poskytnout žalobci požadované informace v plném rozsahu.

V žalobě uvedl, že dne 9.10.2007 písemným podáním požádal o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., konkrétně o kopii vyšetřovacího spisu vedeného správním orgánem I. stupně v uzavřené věci č.j. IN-145/11-TČ-2007, který byl veden v souvislosti s trestním oznámením podaným žalobcem na příslušníka Policie ČR [redacted] v souvislosti se zákrokem policie dne 1.5.2007 v Brně. Shora uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 5.12.2007 byla žádost žalobce částečně odmítnuta a žalobce proti tomuto rozhodnutí v zákonné lhůtě podal odvolání. Na základě tohoto odvolání

rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 29.2.2008.

Žalobce v žalobě namítl:

- že v řízení o poskytnutí informace byly opakovaně porušovány zákonné lhůty pro vyřízení žádosti, pro rozhodnutí o odmítnutí informace a pro rozhodnutí o odvolání, a to konkrétně lhůty uvedené v § 14 odst. 5, 7 a § 16 odst. 2, 3 zákona č. 106/1999 Sb. Toto sám žalovaný v napadeném rozhodnutí přiznává, když tuto skutečnost pouze konstatuje s tím, že zákon č. 106/1999 Sb. pro takové porušení zákona nestanoví žádné sankční důsledky,

- že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný ve věci činil další dokazování (např. obstaral a seznamoval se s novými podklady, jakými byl Rozkaz ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje č. 48/2007 ze dne 14.4.2007, Závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003, písemnosti ze spisu č.l. 711, 723, 725 – 844, vybrané CD a DVD), avšak v rozporu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí neumožnil vyjádřit se k jeho podkladům, čímž byl žalobce zkrácen na svých zákonných právech,

- že odůvodnění napadeného rozhodnutí a tím i rozhodnutí samo je nepřezkoumatelné, neboť v části jeho odůvodnění (označené č. 1 a 2) je uvedeno, že vybrané části vyžádaného spisu (konkrétně písemnosti označené žalovaným č.l. 756-767 a 818-831 spolu s písemnostmi č.l. 711, 723, 725-727, 836-841, 844 včetně záznamů na DVD 1 - 5, CD 1 - 2, DVD IMV-001 - 003) nemohou být poskytnuty vzhledem k ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a ust. § 47a odst. 6 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Policii“), avšak chybí zde jakákoli informace o konkrétním obsahu písemností a audiovizuálních záznamů, ze které by mohl vyplývat přezkoumatelný závěr, k jakému žalovaný dospěl. Podle názoru žalobce nemůže například poskytnutí kopie Závazných pokynů policejního prezidenta nebo kopie Postupu Policie ČR při zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti v souvislosti s pořádáním shromáždění nebo jiných akcí s účastí většího počtu osob nijak ohrozit plnění úkolů policie. Dle žalobce se jedná o akty veřejné správy, které mají obecný charakter, nevztahují se ke konkrétní probíhající trestní věci a je právem občanů se s nimi seznámit v režimu svobodného přístupu k informacím. Žalobce odmítl, že by šlo o výlučně interní akty směřované dovnitř povinného subjektu, neboť se jedná o opatření a pokyny, které se uplatňují ve vztahu k občanům, kteří realizují své shromažďovací právo. Pokud DVD nosiče obsahují audiovizuální záznamy, například policistů a kolemjdoucích, nelze dle žalobce v žádném případě hovořit o tom, že by poskytnutí takových záznamů mohlo ohrozit plnění úkolů policie, neboť si takové audiovizuální záznamy policie na veřejných prostranstvích může svobodně činit každý, stejně jako si může natáčet policii při zásahu na veřejné demonstraci. Pokud informace, ke kterým byl odepřen přístup (DVD, CD a vybrané listiny), obsahují informace o počtech policejních sil a taktice, byl policejní orgán povinen aplikovat ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., nikoliv zákon o Policii. Výklad ust. § 47a odst. 6 zákona o Policii žalovaným je dle žalobce účelový a ve svém důsledku znamená, že by policie mohla odepřít přístup k jakýmkoli informacím z uzavřených spisů s blanketním zdůvodněním, že to může ohrozit plnění jejich úkolů. Jestliže zákonodárce přijal zákon č. 106/1999 Sb. a pod povinné subjekty zařadil také policii, jistě dobře zvážil potencionální dopady na její práci a proto se tímto zákonem povinné subjekty musí důsledně řídit. Ustanovení § 47a zákona o Policii má charakter generální prevence před možným zneužitím policejních dat, což je zcela odlišný případ před řádnou a zákonnou žádostí o informace podanou žalobcem v režimu zákona č.

106/1999 Sb. Dle žalobce není právo na poskytnutí informace absolutní, ale může být omezeno, přičemž takové omezení musí být založeno zákonem. Zvláštním předpisem o poskytování informací však není zákon o Policii,

- že se žalovaný v napadeném rozhodnutí plně ztotožnil s odůvodněním správního orgánu I. stupně pokud jde o začernění veškerých jmen příslušníků policie i dalších osob s tím, že jména policistů mohla „jednoznačně vést k identifikaci osoby“ a za této situace „pak jde o údaje osobní“. Tento postup žalovaný opřel o ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., § 11 - § 16 občanského zákoníku a nakonec o ust. § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Tato argumentace žalovaného je dle žalobce značně široká, blanketní a odůvodnění rozhodnutí je v tomto případě opět nepřezkoumatelné, když se žalovaný nijak nevypořádal s odvolacími argumenty žalobce. Dle žalobce je vyloučené, aby bylo do osobnostních práv policejních důstojníků ve smyslu § 11 - § 16 občanského zákoníku zasaženo tím, že nebudou začerněna jejich jména ve spise v ukončené věci, který byl na ně veden. Pokud jde o odkaz žalovaného na ust. § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb. žalobce uvedl, že tento zákon se týká zpracování osobních údajů k dalším účelům a jejich ochrany. Pokud jde o ust. § 10 tohoto zákona, vztahuje se na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů, což u poskytnutí jména osoby, které je nedílnou součástí spisu v ukončené věci, jistě nehrozí (žadatel nedostává žádné údaje o rodinných poměrech, náboženském vyznání, sexuální orientaci apod.). Ust. § 5 zákona č. 101/2000 Sb. se vztahuje na zpracování osobních údajů a jejich ochranu. Jméno osoby nepatří mezi natolik chráněné osobní údaje, na rozdíl např. od rodného čísla. V daném případě se navíc jedná o jméno veřejného činitele, které je běžně uváděno v tisku a jinde (např. jméno ██████████). Žalobce k tomuto dále uvedl, že se v daném případě nejedná o jména běžných občanů, ale veřejných činitelů – policejních důstojníků ve službě, kteří musí již z titulu své profese, za kterou jsou odměňováni z veřejných prostředků, počítat s omezenou ochranou osobních údajů. Jedná se o střet dvou ústavně garantovaných práv, který je třeba vyřešit teorií vážení zájmů. Dle žalobce má čl. 17 Listiny základních práv a svobod zaručující právo na informace v daném případě přednost,

- že zákon č. 106/1999 Sb. je speciálním předpisem a má přednost před jinými zákony, což opakovaně potvrdil Nejvyšší správní soud. Žalovaný v rozporu s tímto tvrdí, že zákon o Policii a některá jeho ustanovení (konkrétně ust. § 47a zákona o Policii) je speciální úpravou ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. Zákon o Policii přitom neobsahuje žádnou úpravu poskytování informací (na rozdíl od trestního řádu, kde je však upraveno pouze poskytování informací z probíhajícího trestního řízení),

- že podle výroku napadeného rozhodnutí změnil žalovaný dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu pouze odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což znamená, že předcházející prvoinstanční rozhodnutí trpělo vadou, která mohla způsobit jeho nezákonnost a neplatnost. Žalovaný měl dle žalobce svým rozhodnutím věc vrátit k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, když v napadeném rozhodnutí navíc chybí výrok o tom, zda žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrzuje či nikoliv (hovoří o tom až závěr odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k obsahu podané žaloby navrhl její zamítnutí s tím, že na napadeném rozhodnutí neshledává žádné vady, a to ani v překročení lhůt ani v argumentech uvedených v jeho odůvodnění, které by dle tvrzení žalobce, způsobily „jeho nezákonnost, věcnou nesprávnost či jeho nepřezkoumatelnost“. K tomuto dále uvedl, že napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části odůvodnění,

kteřé upřesnil tak, že žalobci přisvědčil pouze v jediném, a to pokud jde o nesprávnost použití ust. § 47a odst. 7 zákona o Policii, a tím, že uvedl názvy vnitřních pokynů, určených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně pouze čísly listů. Nejednalo se v žádném případě o takovou vadu, která by mohla způsobit nezákonnost a neplatnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a zároveň tento zásah žalovaného, jako odvolacího orgánu, v žádném směru nespočíval v zásadní změně způsobu právní úvahy správního orgánu I. stupně a jeho argumentace, kterou odůvodnil výrok svého rozhodnutí. Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c), věta třetí za středníkem správního řádu, je takovýto výrok, bez dalšího, možný, neboť žalovaný považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za správné a neměl žádný důvod vrátit mu věc k novému projednání. Vyřizování žádosti žalobce o informace si dle žalovaného vyžádalo prostudování tří svazků o celkovém počtu 925 listů, do kterých byl kompletní vyšetřovací spis rozdělen, a 55 kusů CD a DVD, které jsou nedílnou součástí tohoto spisu. Tato nutnost vyplynula z povinnosti stanovené policii ust. § 47a odst. 6 zákona o Policii, ve kterém je jako důvod pro neposkytnutí informace uvedeno ohrožení plnění úkolů policie. V daném případě spis obsahuje podrobné údaje o způsobu provádění policejních zákroků z hlediska taktiky, používání operativních prostředků, počtu nasazovaných policistů, prostředků a způsobu radiového spojení. Poskytnutí takových informací by mohlo vést při provádění služebních zákroků v dalších obdobných případech jednoznačně k ohrožení plnění úkolů policie. Studium spisu si z tohoto důvodu vyžádalo delší dobu, než která je daná zákonem č. 106/1999 Sb., což bylo žalobci dopisem ředitele správního orgánu I. stupně ze dne 19.11.2007 vysvětleno. K této skutečnosti musel přihlídnout i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jelikož žalobce, stejně jako v žalobě, namítal překročení zákonných lhůt k vyřízení žádosti. Žalovanému nezbylo než toliko pro úplnost konstatovat, že s nedodržením lhůt nespojuje zákon č. 106/1999 Sb. žádné právní důsledky.

Pokud jde o písemnosti označené čísly listů a záznamy na CD a DVD uvedené na str. 4 odst. 2 napadeného rozhodnutí, vydání tam zaznamenaných informací, by dle žalovaného vedlo k ohrožení úkolů policie, a proto ani nebylo specifikováno, jaké informace jsou tam uvedeny.

Ohledně tvrzení žalobce, že žalovaný činil ve věci další dokazování a žalobci nebylo umožněno ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že v rámci odvolacího řízení pouze posoudil, k námitkám odvolatele, obsah všech písemností a dokumentů i těch, které v napadeném rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly určeny pouze čísly listů. Právě např. v uvedení jejich názvů spočívala změna odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný tedy nové šetření neprováděl a nevyhodnocoval žádné nové podklady, a proto nebylo jeho povinností žádat žalobce o vyjádření.

Pokud jde o využití ust. § 47a odst. 6 zákona o Policii, měl žalovaný za to, že toto ustanovení se kromě jiného týká také informací z trestního řízení, když není podstatné, zda probíhá či nikoliv, a je třeba je chápat tak, že jednoznačně vylučuje předávání informací ohrožujících plnění úkolů policie. Z tohoto důvodu považoval žalovaný toto ustanovení za speciální ve vztahu k ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Některé informace požadované žalobcem lze potom subsumovat jak pod posledně citované ustanovení, tak pod ust. § 47a odst. 6 zákona o Policii, neboť se jedná o vnitřní předpisy a navíc jejich poskytnutí žadateli by ohrozilo plnění úkolů policie. Rozkaz ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje č. 48/2007, který určuje způsob svolávání Pořádkové jednotky Policie ČR Správy Jihomoravského kraje a Závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003, ve

znění Závazného pokynu policejního prezidenta č. 36/2006, jenž upravuje postup Policie ČR při zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti, v souvislosti s pořádáním shromáždění nebo jiných akcí s účastí většího počtu osob, jsou dle žalovaného zcela nesporně interní akty, které v žádném směru neovlivňují realizaci shromažďovacího práva občanů.

Ohledně námitek žalobce k začernění jmen důstojníků, proti kterým byl spis veden, odkázal žalovaný na argumenty uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z obsahu spisového materiálu, předloženého soudu žalovaným, byly zjištěny následující pro posouzení věci a rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Přípisem ze dne 9.10.2007, doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 11.10.2007, požádal žalobce o poskytnutí kopií – spisové dokumentace vyšetřovacího spisu vedeného pod č.j. IN-145/11-TČ-2007 s tím, že se v daném případě nejedná o probíhající, ale ukončené řízení a nic tedy nebrání poskytnutí kopií spisu. Správní orgán I. stupně považoval žádost žalobce o poskytnutí kopií – spisové dokumentace uvedeného vyšetřovacího spisu za příliš obecnou a v souladu s ust. § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. vyzval žalobce přípisem ze dne 18.10.2007 k upřesnění žádosti ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy. V přípisem doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 6.11.2007 žalobce uvedl, že trvá na požadovaném poskytnutí informace, tedy poskytnutí kopie uvedeného vyšetřovacího spisu, a to v celém rozsahu. Přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 19.11.2007 byl žalobce informován v souladu s ust. § 14 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb. o prodloužení lhůty pro poskytnutí informace podle odst. 5 písm. d) citovaného ustanovení, a to ze závažných důvodů o 10 dní. Za závažné důvody byly označeny okolnosti uvedené v ust. § 14 odst. 7 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., neboť bylo třeba vyhledat a sebrat objemné množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti.

O předmětné žádosti žalobce rozhodl správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 5.12.2007, č.j. PJM-619-6/OPŽ-2007, když podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odmítl část žádosti tak, že

- omezuje s odkazem na ust. § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. neposkytnutí informace a nevydává kopie listů č. 756-767 a 818-831 uvedeného spisu z důvodu, že se jejich obsah vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu,
- omezuje, s odkazem na povinnosti vyplývající z ust. § 47a odst. 6, 7 zákona o Policii, které ukládají předat nebo zveřejnit informace, které nejsou osobními údaji pouze tehdy, neohrozí-li to plnění úkolů Policie České republiky, a zajistit ochranu informací před jejich neoprávněným předáním, poskytnutí kopií listů č. 711, 723, 725-727, 729, 736-737, 739, 741, 743-744, 746, 748-755, 776, 791-803, 836-841 a 844 uvedeného spisu a nevydává kopie audiovizuálních záznamů uložených na nosičích označených DVD 1- DVD 5, CD 1- CD 2, DVD IMV 001 - DVD IMV 003, tvořící přílohu předmětného spisu z důvodu, že s ohledem na určité aspekty v těchto podkladech uvedené, zejména taktiku, operativnost, počet sil apod., není možné informace předat pro ohrožení plnění dalších úkolů Policie České republiky,
- veškeré informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob a osobních údajů poskytuje s odkazem na ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (tzn. § 11 - § 16 občanského zákoníku, § 5 a 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně

osobních údajů a o změně některých zákonů), tzn. jejich znečitelněním a nevydáním kopií listů č. 847-848.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo v podstatných bodech obsahově shodné s podanou žalobou. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v první části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně se odkazuje na § 11 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a bez dalšího se tvrdí, že kopie listů č. 756-767 a 818-831 se vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům. Vzhledem k tomu, že tyto pokyny v tomto rozhodnutí nejsou blíže charakterizovány, považoval žalovaný odůvodnění prvostupňového rozhodnutí za nedostatečné. K tomuto dále doplnil, že dokumenty s uvedenými čísly listů obsahují Rozkaz ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje č. 48/2007 ze dne 12.4.2007, který určuje způsob svolání Pořádkové jednotky Policie ČR Správy Jihomoravského kraje, stanoví zásady bezpečnostních opatření a jejich zajištění v souvislosti s připravovaným shromážděním, a dále obsahují také Závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003, kterým se upravuje postup Policie ČR při zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti v souvislosti s pořádáním shromáždění nebo jiných akcí s účastí většího počtu osob, ve znění Závazného pokynu policejního prezidenta č. 36/2006. Tyto interní akty směřují výlučně dovnitř povinného subjektu a jedná se tak jednoznačně o vnitřní pokyny, na něž se nesporně vztahuje možnost omezení práva na poskytnutí informace o nich dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí je však poskytnutí uvedených písemností nutno odmítnout s odkazem na ust. § 47a odst. 6 zákona o Policii, ve znění pozdějších předpisů, stejně jak to správní orgán I. stupně učinil a odůvodnil u druhé části svého výroku. Pokud jde o druhou část výroku prvostupňového rozhodnutí, kde bylo odkázáno na § 47a odst. 6 a 7 zákona o Policii jako na důvod pro odepření přístupu k informacím, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že písemnosti spolu se záznamy na DVD a CD jež jsou uvedeny v tomto výroku prvostupňového rozhodnutí zevrubně prostudoval a na základě toho dospěl k závěru, že jejich vydání by vedlo k ohrožení plnění úkolů Policie, a to zejména v dalších obdobných případech při provádění služebních zákroků s ohledem na taktiku, použití operativních prostředků a sil, počet sil, prostředky a způsob radiového spojení, apod. Odmítnutí poskytnutí požadovaných informací je v tomto případě dle žalovaného odůvodněno použitím ust. § 47a odst. 6 zákona o Policii. Žalovaný zde dále přisvědčil názoru odvolatele, tedy žalobce, pokud jde o nesprávné použití § 47a odst. 7 zákona o Policii, neboť toto ustanovení sice upravuje povinnost policie zajistit ochranu informací, ale zároveň stanovuje, že tím nejsou dotčeny povinnosti policie podle zvláštních předpisů, kde je odkaz například na zákon č. 148/1998 Sb., o ochraně utajovaných skutečností a o změně některých zákonů, a také na zákon č. 106/1999 Sb. Pokud jde o odůvodnění třetí části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, obsahující odkaz na § 8a zákona č. 106/1999 Sb., považoval je žalovaný za správné s tím, že nelze přihlížet pouze k uvedenému ustanovení, ale k obsahu zákona a jeho smyslu jako celku. K tomuto dále uvedl, že jména policistů byla znečitelněna spolu s dalšími údaji k jejich osobám, které by spolu se jménem mohly vést jednoznačně k identifikaci osoby. Pokud fyzická osoba může být přímo ze shromážděných údajů nebo na jejich základě jiným způsobem identifikována, pak tyto údaje jsou údaji osobními. Znakem osobního údaje tak dle žalovaného je, že vypovídá o subjektu údajů natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným subjektem. Subjekt údajů přitom nemusí být identifikován pouze jménem, příjmením a adresou, když jakákoliv jiná kombinace osobních údajů, která umožní odlišit od sebe jednotlivé fyzické osoby, musí být považována za identifikaci subjektu údajů. K námitce žalobce, že zákon č. 106/1999 Sb. je úpravou speciální a má přednost před jinými zákony, žalovaný v odůvodnění

napadeného rozhodnutí uvedl, že tomu je tak pouze do té míry, pokud jiný zákon neobsahuje komplexní úpravu poskytování informací. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že je evidentní, že ze strany správního orgánu I. stupně nebyla dodržena zákonná lhůta určená k vyřízení či prodloužení lhůty k vyřízení žádosti o informace s tím, že mu nezbývá, než danou skutečnost konstatovat, neboť v takovém případě zákon č. 106/1999 Sb. žádné důsledky pro případ překročení lhůty nestanoví. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za správné s tím, že pokud jde o jeho odůvodnění, částečně přihlédl k námitkám odvolatele (žalobce) a v tomto smyslu odůvodnění změnil. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 5.3.2008.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“) vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V daném případě soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

První námitka žalobce se týkala toho, že při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informace byly opakovaně porušovány zákonné lhůty pro vyřízení žádosti, pro rozhodnutí o odmítnutí informace a pro rozhodnutí o odvolání.

Dle § 14 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. je žádost podána dnem, kdy ji obdržel povinný subjekt. Dle odstavce 5 téhož ustanovení povinný subjekt posoudí žádost a: dle písm. b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti, dle písm. d) nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Dle odstavce 7 téhož ustanovení lhůtu pro poskytnutí informace podle odst. 5 písm. d) může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Závažnými důvody jsou: a) vyhledávání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou oddělené od úřadovny vyřizující žádost, b) vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti, c) konzultace s jiným povinným subjektem, který má závažný zájem na rozhodnutí o žádosti, nebo mezi dvěma nebo více složkami povinného subjektu, které mají závažný zájem na předmětu žádosti. Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.

Dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Dle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání. Dle odstavce 2 téhož ustanovení povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání. Dle odstavce 3 téhož ustanovení nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu

nelze prodloužit. Dle odstavce 4 téhož ustanovení při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Z předloženého spisového materiálu správního orgánu a samotného napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán I. stupně předmětnou žádost žalobce obdržel dne 11.10.2007, dne 19.11.2007 správní orgán I. stupně vypracoval přípis, kterým žalobci sdělil informaci o prodloužení lhůty ve smyslu § 14 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., dne 5.12.2007 vydal prvostupňové rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 3.1.2008. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo tomuto správnímu orgánu doručeno dne 11.1.2008, přičemž žalovanému bylo toto odvolání předloženo dne 31.1.2008. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 29.2.2008 a žalobci bylo doručeno dne 5.3.2008.

Z uvedeného je zřejmé, že správním orgánem I. stupně nebyla dodržena lhůta dle § 14 odst. 7, § 15 odst. 1 a § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. a žalovaným potom lhůta dle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Napadenému rozhodnutí je však třeba dát za pravdu v tom, že zákon č. 106/1999 Sb. žádné důsledky pro případ překročení těchto lhůt nestanoví. Od 23.3.2006 již zákon nespojuje s nečinností povinného či odvolacího orgánu vznik fiktivního rozhodnutí. Proto se uplatní i v oblasti upravené tímto zákonem v případě nečinnosti správního orgánu, po vyčerpání právního prostředku k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, standardní žaloba dle § 79 a násl. s.ř.s. Pro úplnost zde soud dodává, že pokud správní orgán I. stupně přípisem ze dne 18.10.2007 žalobce vyzval k upřesnění předmětné žádosti dle ust. § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., nemá soud tento jeho postup za správný a k této výzvě v souvislosti s posuzováním dodržení shora uvedených lhůt nepřihlížel, neboť žalobce v předmětné žádosti požadoval poskytnutí kopie konkrétního vyšetřovacího spisu. Žadatel o informaci dle zákona č. 106/1999 Sb. má právo žádat o informaci v libovolném rozsahu – tj. např. vyžádat si i kopii celého správního spisu. Je však povinností povinného subjektu prověřit, zda požadovaný spis neobsahuje informace, na které se vztahují zákonná omezení.

Další žalobní námitka žalobce směřovala k tomu, že se nemohl vyjádřit k podkladům napadeného rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, čímž byl zkrácen na svých právech a byl tak porušen zákon. Dle žalobce činil žalovaný ve věci další dokazování, např. obstaral a seznamoval se s novými podklady, jakými byl Rozkaz ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje č. 48/2007 ze dne 14.4.2007, Závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003, písemností ze spisu č.l. 711, 723, 725-...844, vybrané CD a DVD.

Dle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Přestože je s ohledem na § 16 ve spojení s § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. v rámci odvolacího řízení nutno vyjít z podpůrného užití správního řádu, nemá soud uvedenou námitku za důvodnou, když se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v odvolacím řízení nebylo prováděno nové šetření a vyhodnocování takovýchto nových podkladů, neboť žalovaný v rámci odvolacího řízení pouze posoudil, k námitkám žalobce, obsah všech

písemností a záznamů i těch, které v prvostupňovém rozhodnutí byly určeny pouze čísla listů a jedna ze změn prvostupňového rozhodnutí spočívala v tom, že v odůvodnění žalovaný uvedl názvy některých těchto listin. Je zcela logické, že pokud rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla částečně odmítnuta žádost žalobce ohledně konkrétních čísel listů, DVD a CD, musely být tyto podklady (listy, CD a DVD) součástí požadovaného spisu již v době vydání tohoto rozhodnutí.

Další námitka žalobce se týkala nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí resp. jeho odůvodnění, neboť v něm chybí jakákoli informace o konkrétním obsahu označených písemností a audiovizuálních záznamů, ze kterého by mohl vyplývat přezkoumatelný závěr, k němuž žalovaný dospěl.

Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že k č.l. 756-767 a 818-831, které se dle první části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, uvedl, že obsahují Rozkaz ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje č. 48/2007 ze dne 12.4.2007, který určuje způsob svolání Pořádkové jednotky Policie ČR Správy Jihomoravského kraje, stanoví zásady bezpečnostních opatření a jejich zajištění v souvislosti s připravovaným shromážděním, a dále obsahují také Závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003, kterým se upravuje postup Policie ČR při zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti v souvislosti s pořádáním shromáždění nebo jiných akcí s účastí většího počtu osob, ve znění Závazného pokynu policejního prezidenta č. 36/2006. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí se tak jedná o interní akty směřující výlučně dovnitř povinného subjektu, na něž vztahuje možnost omezení práva na poskytnutí informace o nich dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

Dle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze za interní pokyn ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. strikto senzú považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Týká-li se „interní pokyn“ výkonu veřejné správy, tedy činnosti správního orgánu, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně dotýkají (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j. 5 As 28/2007-89, www.nssoud.cz).

Vzhledem k tomu, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil pouze na doplnění označení shora uvedeného rozkazu a závazného pokynu, k nimž pouze konstatoval, že jde o interní pokyny směřující výlučně dovnitř povinného subjektu, což nijak blíže neozřejmí, má soud za to, že takovéto odůvodnění je nedostatečné (nepřezkoumatelné), když z něho nelze dovodit, že by se výsledky uvedeného rozkazu a závazného pokynu navenek ve vztahu k třetím osobám realizujícím své shromažďovací právo neprojevíly.

Pokud jde o druhou část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a písemnosti a záznamy na DVD a CD zde uvedené, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že písemnosti spolu se záznamy, tvořícími přílohu spisu, zevrubně prostudoval a na základě toho dospěl k závěru, že jejich vydání by vedlo k ohrožení plnění úkolů policie, a to zejména v dalších obdobných případech při provádění služebních zákroků s ohledem na taktiku, použití operativních prostředků a sil, počet sil, prostředky a způsob radiového spojení, apod. Rovněž zde soud považuje takovéto odůvodnění za nedostatečné, neboť není zřejmé, jaké

konkrétní informace či jejich druh se na jednotlivých listinách a záznamech nacházejí a závěr žalovaného tak nelze žádným způsobem přezkoumat.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí také uvedl, že odmítnutí poskytnutí požadovaných informací v obou specifikovaných případech (tedy v první i druhé části výroku prvostupňového rozhodnutí) je třeba odůvodnit odkazem na ust. § 47a odst. 6 zákona o Policii. Žalobce v této souvislosti namítal, že zákon č. 106/1999 Sb. je speciálním předpisem a má přednost před jinými zákony, tedy i zákonem o Policii.

Dle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

Dle § 47a odst. 6 zákona o Policii policie předává nebo zveřejňuje informace, které nejsou osobními údaji, neohrozí-li to plnění úkolů policie. Pro předávání těchto informací do zahraničí se užije ustanovení § 42k obdobně. Policie může předat utajované informace do zahraničí i bez souhlasu Národního bezpečnostního úřadu.

Ze zákona o Policii plyne, že se skutečně nejedná o zvláštní zákon ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., který by, kromě informování o osobních údajích (§ 42j), upravoval poskytování dalších informací, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací a lze tak souhlasit s žalobcem v tom, že tento zákon má charakter generální prevence před možným zneužitím policejních dat, což je zcela odlišný případ před řádnou a zákonnou žádostí o informace podanou žalobcem v režimu zákona č. 106/1999 Sb. Zákon č. 106/1999 Sb. je tedy speciální normou a má přednost před zákonem o Policii, neboť tento neobsahuje kompletní úpravu poskytování informací.

Další námitka žalobce spočívala v tom, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolacími argumenty žalobce vztahujícími se k třetí části výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v níž bylo uvedeno, že veškeré informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzických osob a osobních údajů se poskytují s odkazem na ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, tj. jejich znečitelněním a nevydáním kopií listů č. 847-848. Dle žalobce je argumentace v napadeném rozhodnutí značně široká, blanketní a odůvodnění napadeného rozhodnutí je opět nepřezkoumatelné.

K této námitce soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, jaké konkrétní informace se na č.l. 847-848 nacházejí, stejně tak nelze seznat na kterých konkrétních číslech listů byla znečitelněna jména policistů s dalšími údaji k jejich osobám, které by spolu se jmény mohly vést jednoznačně k identifikaci osoby, a rovněž nelze seznat, jaké další konkrétní údaje byly takto znečitelněny (tedy zda šlo např. o hodnost, rodné číslo, adresu bydliště či pracoviště atd.). Již z tohoto je zřejmé, že rovněž v této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nevypořádalo se s argumenty žalobce v odvolání, které byly obsahově shodné s podanou žalobou.

Soud zde dále uvádí, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu není jméno a

příjmení fyzické osoby (i ve spojení s číslem jejího občanského průkazu) osobním údajem ve smyslu ust. § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, neboť na základě těchto údajů není možné konkrétní osobu určit či kontaktovat (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.7.2009, č.j. I As 98/2008-148, www.nssoud.cz).

Důvodnou soud shledal rovněž poslední námitku žalobce týkající se nesprávné formy napadeného rozhodnutí, neboť v něm chybí výrok, zda žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zbytku potvrdil či nikoliv, což je v rozporu s § 90 odst. 5 věta druhá zákona správního řádu, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo změněno jen v části odůvodnění.

Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Na žalovaném nyní bude, aby k odvolání žalobce ve věci znovu rozhodl a aby případné odůvodnění neposkytnutí informace v jeho novém rozhodnutí nebylo omezeno pouhým odkazem na ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., ale aby bylo zcela zřejmé, jaký druh informací se nachází na jednotlivých číslech listů, které nebudou poskytnuty a z jakého konkrétního důvodu, když totéž samozřejmě platí i o záznamech na CD a DVD. Rovněž musí být zřejmé, které konkrétní části listin a v jakém rozsahu (tedy jaké konkrétní údaje) byly znečitelněny a z jakého důvodu.

Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nepřistoupil dle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. k tomu, aby nařídil správnímu orgánu předmět informace poskytnout, ale napadené rozhodnutí pouze zrušil a vrátil věc žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacení soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě 2 týdnů po doručení rozsudku prostřednictvím Městského soudu v Praze.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 30. dubna 2010

Mgr. [redacted] v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
[redacted]